

Bezárul a kör

„Este jó, este jó,
Este mégis jó.
Apa mosdik, anya főz,
Együtt lenni jó. [...]”

Ez az első emlékem a gyerekkoromból. Kisvárosi házukban hajtom párnára a fejemet kislányként, és az édesanyukám az ágyam szélén ülve altató dalt énekel.

„Hinta-palinta,
Régi Duna,
Kiskatona,
Ugorj a Tiszába!
Zsupsz! [...]”

Énekeltem az óvoda előtti játszótéren, nagyokat nevetve közben, amíg hatalmas lábmozdulatokkal az égis löktem magamat. Majd szaladva a nálam tízszer magasabb kötél mászóka felé, egy szempillantás alatt a csúcsra érve integettem le a családomnak.

Idilli gyermekkorom első, emléket hagyó pillanatai voltak ezek, amiket az alföldi pusztaságban éltem meg. Szántóföldek ölelésében tekertem a kis kerékpáromat, miközben anyu azt kiabálta hátulról, hogy lassítsak, mert a kisöcsém biciklijének a kereke fele akkora, mint az enyém! Óvodában is teli voltam mindig energiával, szüleim igyekezete ellenére, akik néptáncra és balettozni is beíratk. Így történt, hogy alvás helyett inkább a gyűrűmmel játszottam, ami egy szerencsétlen mozdulat hatására lecsúszott a torkomon. Tudtam, hogy nem kellene a számba vennem, de akkor jó ötletnek tűnt, hiszen legalább csendben voltam, és nem zavartam az alvó csoporttársakat. Nem csoda hát, hogy ezek után inkább az óvó nénik a szomszédos csoportszobában dolgozó logopédus nénire bíztak a csendes pihenő alatt. Vicces dolgok voltak ezek, hiszen két gyógypedagógus szülővel se logopédusra, se fejlesztésre nem volt szükségem, a gyűrű viselésével kapcsolatos aggályokra pedig pláne.

Visszagondolva az óvodai barátságokra, már akkor is az idősebbekkel voltam jóban, hiszen „életem első szerelme” az akkor nagycsoportos Brendon volt, akivel pár hónapig tartó diószedés kötött minket össze az udvaron. Amikor három évvel később én is nagycsoportos lettem egy emlék erős nyomot hagyott bennem. Máig emlékszem az óvó néni mérges tekintetére, amint a lapomra nézve rajz helyett egy szót talált: ANYÁNAK. Lekiabált, amiért betűket mertem írni a papírra, mondván ehhez én még túl kicsi vagyok. Azt hittem meg fog dicsérni, de nem így történt. Anyáék otthon azzal vigasztaltak, hogy „érettebb vagyok a koromnál”, és hogy „az idő majd engem igazol”. Be kell valljam, ezt csak majd’ húsz évesen értettem meg.

Az általános iskolát egy alapfokú művészeti intézmény falai között kezdtem. Sorra nyertem a tanulmányi versenyeket - Kazinczy, szépíró, Bendegúz, matematika, szavaló - csak közben elfelejtettem „gyereknek lenni”. Balettel is versenyeken vettünk részt, egy általunk alkotott koreográfiával országos elsők lettünk egy neves versenyen, és még különdíjat is kaptunk. Igazából, ha teljesen nyílt szeretnék lenni, akkor azt kell, hogy mondjam, hogy amibe belekezdtem, abban jó voltam. Tudom, hogy ez rosszul hangzik, a többi velem egykorúnak is ez volt a véleménye. Sosem voltak igazán mély barátságaim senkivel, visszagondolva, ez talán már az óvodára is igaz volt. Mindig én maradtam a tanár kedvence, a pedagógus szüleimmel, így könnyen célponttá váltam az elégedetlen szülőknek és gyermekeiknek is. Sosem hívtak meg a szülinapi bulikba, hiszen lássuk be, ki akarna egy okostojást a partira?

Jött az ihlet, hogy talán művészi pályára kellene mennem? Az egyre komolyabbá váló balett órák, néptánc, társastánc és hangszer mellett körvonalazódni kezdett előttem egy álom karrier. *Balerina leszek!* - hangoztattam többször, és mint az infúziót adagoltam apáéknak, hogy én igenis a Magyar Táncművészeti Egyetemen fogom az ötödik osztályt kezdeni! Jöttek a kérdések, mert egy kisvárosban nem létezett más, csak a rendőr, a tanár, és az orvos. „Kétszáz kilométerre az otthonodtól?” „Kollégiumban tíz évesen?”, majd a szüleim felé fordultak, hogy „Ti tényleg elengeditek a lányotok?!?”.

Elengedtek. Egy egész napos felvételi után, az egyike voltam a húsz lánynak, akiket felvettek a nyolcvan jelentkezőből. Minden nap hét iskolai tanóra után, mentem át a szakmai épületbe, ahol négy óra kőkemény klasszikus balett, spicc óra, kondicionáló edzés és néptánc várt rám. Gyerek voltam. A családdal töltött idő kimerült abban, hogy a hétvégéken hazamentem, a kimerültségtől leginkább aludtam, anyukámmal pedig a kommunikáció nagy része abból állt, hogy mit kellett kimosni. A bőröndöm - ami minden héten megtett velem négyszáz kilométert - jelentette a ruháim, és a személyes holmijaim nagy részét. A saját szobámat felváltotta egy négy ágyas kollégiumi szoba, a szüleim esti ölelését pedig a fotójukkal díszített párna melege.

Kétezer-tizenhat volt az az év, amikor poloskák milliói lepték el az országot, s ez alól a szobánk sem volt kivétel. Viccnek indult, maradandó lelki nyomokat hagyott visszatérő pánikrohamok formájában, a szobatársak által ágyamba rejtett poloskák hada. Nem volt ám minden keserű, hiszen ezt a sok rosszat ellensúlyozta a balett órák imádata, az első spicc cipő élménye, a személyre szabott balett dresszek, és a közösség, ahol végre mindenkit ugyanaz a cél hajtott. Láttam magamat a sydney-i operaház színpadán prima balerinaként, megterveztem a saját balett stúdiómat Párizsban. Felléptünk a Nemzeti Táncszínházban, szólót táncoltam az egyetem színháztermében, és az évfolyamon az egyike voltam azoknak, akik ötöst kaptak a balett vizsgákon. Már-már álomszerű volt.

De semmi sem lehet tökéletes, és a csillogás alatt megmutatta fogát a valóság csúnya mosolya. A lelkiismeret furdalás átítatta minden porcikámat, mert tudtam, hogy az, hogy én Pesten tanulhattam pokoli összegeket emésztett fel a családi kasszából. Hamar felnő az ember, amikor azt hallja, hogy szegény testvérének nem jut a fele sem annak, ami neki. Hiába ettem magam rajta, a spicc cipőket meg kellett venni, a dresszeket ki kellett a fizetni, a buszjegyeimet pedig lefoglalni. Mi nem tudtuk támogatni az egyetemet, hiszen se saját színházunk, se magánklinikánk nem volt, és a holland nagykövetség tagjai közé sem tartoztunk. A szüleim megtették a tőlük telhetőt, én pedig az eddiginél is jobban bizonyítani akartam nekik, hogy büszkéek legyenek rám, és hogy megéri belém fektetni. A szüleimen kívül a mesternőmnek (mert így kellett szólítani) is meg akartam felelni, hiszen esélyt kaptam, hogy ott tanulhassak, ezzel megerősítve azt az ördögi kört, ami maximalizmust, és erős megfelelési kényszert vonzott maga után. Senki sem tökéletes, és én sem vagyok az, úgyhogy minden igyekezetem ellenére jöttek a negatív kritikák. Tizenkét éves voltam, amikor először azt mondták, hogy két kilogramm plusz van rajtam, és egyek egy almát egy kis tejjel, az elég lesz egy napra. Attól a bizonyos két kilótól sosem szabadultam meg. Eközben jöttek a további baráti tanácsok a mesternőtől, mint például, hogy egy kicsit szedjük ki a szemöldököm, és három hét helyett, inkább két hetente gyantázzuk a hónaljamat. Tizenhárom éves voltam... Emellett fogszabályzóm is lett, majd ha már az őszinteségnél tartunk, akkor muszáj megemlítenem, hogy azokon a bizonyos napokon azt mondta a mesternő, hogy márpedig addig nem jöhetek ki a mosdóból, amíg meg nem birkózok egy tamponnal.

Minden negatívum ellenére államot felszegve zakatoltam előre a balettművész diploma felé. Semmi és senki sem tudott eltántorítani a céljaimtól mindaddig, amíg egy sérülés közbe nem szólt az álmoknak. Két éven át küzdöttem a sípcsontjaim csonthártyagyulladásával, de mindhiába. Lézeres és ultrahangos kezelések, jeges borogatások, pihentetés, és még torokmandula műtétet is bevállaltam, annak érdekében, hogy a gyulladást megszüntessék. Minden fájdalmat félre téve harcoltam hetedik osztály szeptemberétől, hiszen a lelkemben a tíz éves énem álmait készültem összetörni, ha feladom. Nyolcadik osztály első félévében meg kellett hoznom azt a döntést, hogy feladom az álmaimat, ott hagyom a Táncművészeti Egyetemet. Ott álltam a barátaim nélkül, a családomtól távol, miközben új házba költöztünk, és attól féltem, ha ezt is elveszítem, nem fogom tudni ki is vagyok valójában.

Nehéz időszak volt, mert kettő hónapom maradt már csak az írásbeli felvételik előtt. Mivel a biológia volt az egyetlen tantárgy, amit igazán szerettem, és megtaláltam a Szegedi Radnóti Miklós Kísérleti Gimnázium biológia szakirányú osztályát, ezért nem is volt kérdés mit jelölök meg elsőnek. Magasra tettem a léceket, hiszen tudtam, hogy a magyar és a matematika összesítettnek el kell érnie a nyolcvan százalékot. Innentől minden délután a balett órák helyett ültem egyedül a kollégiumi szobában, és próbáltam tanulni. Nagyon nehéz időszak volt, mert az osztályban még mindig nem találtam a helyemet igazán, tekintve hogy minden nyáron újra és újra eltávolodtam a többiektől. De találtam egy közösséget a kisvárosomban, akik befogadtak, és imádtam valahova tartozni végre, de kétes hírnevük, és családi háttérük miatt anyáék nem örültek a barátságomnak velük. Megtapasztaltam a két végletet, Budapesten a társadalom krémjének lányaival voltam, itthon pedig a segédmunkások, és munkanélküliek gyermekeivel. Imádtam, hogy végre valamilyen csoportban senkit nem érdekelt, ha kifakult a nadrágom, vagy nem volt új dresszem szeptemberben. Azt éreztem, hogy igazán önmagam lehetek, és minden feltétel nélkül el vagyok fogadva, és elég vagyok.

A baráti kapcsolatok, a szüleim egyet nem értése ezekkel, és a felvételi stresszes időszaka közepette beköszöntött a covid, ami felborította azt a pár normálisan működő dolgot is az életben. A sikeres felvételt nem tudtam kikkel megosztani, a kisvárosi és a pesti barátaimmal is elveszítettem a kapcsolatot, a gimnáziumi osztályt pedig még nem ismertem. Mélyzuhanás volt az a pár hónap, ami végül anyáéknak tűnt fel, akik fogták a kezemet egész karantén alatt. Eljártam sétálni, futni, és mindent elkövettem, hogy úgy érezzem gyorsabban telik az idő.

A csonthártyagyulladás, a pattanásos arcom, és a sötét, erős szőrzetem miatt, továbbra is jártuk az orvosokat, amennyire a vírus engedte. Májusban jutottunk el endokrinológiára, ahol egy hosszú genetikai teszteléses vizsgálatot követően kiderült, hogy tartós beteg vagyok. Apától és anyától is hibás gént kaptam. Talán azt mondhatnám, hogy ez volt az első pillanat az életben, amikor megéreztem mennyire legyőzhető is vagyok. A gimnázium előtti nyár arról szólt, hogy megpróbáltam összeszedni magamat a táncművészetin szerzett testi és lelki sérülések, a tartós betegség kiderülése, és a totális egyedüllét után. Hazugság lenne azt állítanom, hogy anyával és apával mindig jó volt a kapcsolat. Tinédzser voltam, makacs, és sokszor nem éreztem úgy, hogy az én érdekeimet képviselik. Húsz éves fejjel már pontosan tudom, hogy kellett az atyai pofonok, és a szigor is, viszont mindezek ellenére már akkor beláttam, hogy kétezer-húsz nyarat a szüleim és a testvérem nélkül lehet nem is éltem volna túl.

Szeptemberben elkezdhettük az iskolát. Kaptunk két és fél hónapot arra, hogy az új közösségben kapcsolatokat alakítsunk ki, ami meglepően jól sikerült, viszont az újabb online

oktatás beköszöntével minden addigi igyekezetünk semmivé foszlott. Ott álltam a gimiben, elszakítva a barátoktól, újra bezárva a kisvárosi szobámba, de végre kihívásokkal is szembe kellett néznem a tanulmányaimat illetően. Külön angoltanárhoz kezdtem járni, akivel a semmiről indultam el, és másfél év alatt felsőfokú angol nyelvvizsgáig kísért el. Sok munka, és annál több öröm volt, amikor jött az értesítés. Sikerült! Pokoli nehéz volt, hogy a balettra és a mozgásra fókuszálás után, a tanulást helyezzem előtérbe, de a megmérettetések izgalommal töltöttek el.

Ha azt kérdeznéd, hiányzott-e a sport, a mozgás az életemből, a válaszom egy határozott igen lenne. Néhány alkalommal ellátogattam a volt balett-tanárom óráira. Ott újra életre keltem, jól esett kiemelkedőnek lenni, és élveztem, hogy ha csak félig is, de visszatérhettem a régi énemhez. De pár óra után kiderült, hogy a balett már nem olyan, mint volt. Nem tanultam új dolgokat, és nem is fáradtam el az órák végére. A karantén alatt a futással próbálkoztam, hogy mozogjak valamit, de egy olyan embernek, aki egész életében esztétikus táncokat sportolt, enyhén szólva sem volt kielégítő. A covid idején, és tizedik osztályban nem mozogtam szinte semmit, hiszen a tanulás önmagában is elég nagy falat volt. Tizedik osztály után végigdolgoztam a nyarat. Az első fizetésemből hirtelen felindulásból aerial silk-et vettem. Ez egy tíz méter hosszú, fürdőruha anyagú, félbehajtott „függöny”, amit a cirkuszokban, artista számokban lehet látni. Az édesapukám heteken át gondolkozott azon, hogy hova, és hogyan tudja nekem biztonságosan felrögzíteni. Végül a teraszunk melletti tető alá került. Órákon át tornáztam, hiszen a nulláról kezdve YouTube videók segítségével tanítottam magamat. Új szerelem volt. Magával ragadott, és visszaadta a balettos kudarcok után a mozgás örömét. Szeptemberben elindultam légtorna órákra is, ami nagyon hamar komoly versenysporttá nőtte ki magát. Kora tavasszal újra színpadon állhattam egy nemzetközi verseny keretein belül. Légtorna karikán versenyeztem, és kiemelt arany minősítést kaptam. A szüleim megosztották a versenyről készült videómat, ami gyakorlatilag felrobbantotta a kisvárosi megítélésemet, végre újra mindenki láthatta, hogy nem veszítettem el önmagam a balettintézetből való keserű visszatérésem után. A magasság, és a mozgás azóta is szerves részét képezi az életemnek, rengeteg fellépéssel és versennyel a hátam mögött, a határ a csillagos ég.

Természetesen, mint minden fiatal lányt, engem sem került el a szerelem. A középiskola első két és fél évében együtt voltam az egyik fiú osztálytársammal. A szüleim nem kedvelték őt igazán, bár ezt nekem már csak a szakítás után mondták el, (habár anyu sokszor mondta, hogy „kislányom nem látom, hogy tíz centivel a föld fölött járnál”). Igaza volt, és ezt csak utólag értettem meg. Sokat tanultam magamról, és általánosságban arról, hogy mit NEM szeretnék egy kapcsolatban. Először is talán az a legfontosabb, hogy nincs az a férfi, aki megmondhatja nekem, hogy kikkel és mikor mehetek el kávézni vagy buliba, vagy, hogy éppen mennyit és mikor ihatok. Kontrollált, - lehet a manipulált még jobb szó rá - és elvágott minden létező kapcsolatomat a lányokkal. Természetesen van rengeteg jó közös emlékem is kettőnkéről, hiszen együtt mentünk nyaralni a családjával, és megannyi közös programon is részt vettünk. Imádtam a sétálásainkat, amikor az egész világot kibeszéltük, a közös mozizásokat, sőt még az iskolai titkos puszikat is, csak hogy egy párat említsek. Viszont ahogy telt az idő, úgy kerültünk egymástól egyre távolabb, én úgy éreztem, hogy nem érti meg, ha mondok valamit, hogy nem tanul és tesz a jövőjéért eleget, ő pedig azt, hogy én nem fogadom el olyannak, amilyen. Hónapok próbálkozása után sikerült végre véget vetni a kapcsolatunknak. Előtte, ha mondtam, hogy már nem érzek többet iránta barátságánál, akkor mindig csak annyit mondott, hogy ő márpedig nem engedi, hogy szakítsunk.

Mérgezőnek hangzik? Az volt. És még csak a töredékét írtam le annak, ami volt. Mivel az őszinteség fontos, ezért megpróbálok leírni két kisebb emléket kettőnkéről, amit aztán hónapokba telt, mire feldolgoztam. A szülei elváltak, miután az édesapja éveken át csalta az édesanyját. Másfél éve lehettünk együtt, amikor elém állt, és megkért, hogy engedjem el, hogy egy másik lánnyal is legyen, mielőtt elköteleződik mellettem. Én pedig fiatal voltam, szerelmes, és naiv, és azt hittem, hogy ha igent mondok, akkor tényleg velem marad. Akkor még fel sem merült bennem, hogy ez nem történik meg egy egészséges kapcsolatban. Végül időben észbe kaptam, és elvileg nem történt semmi a lánnyal, de ennek csak Isten a megmondhatója.

A másik ilyen történet viszonylag a kapcsolatunk elején volt még, amikor a nyaraláson, amire a családjuk magukkal vitt engem is, megkért egy olyan nem megszokott testi együttlétre, amelyre én azonnal nemet mondtam. A válaszomat nem fogadta el, és győzködni kezdett, hogy „de hidd el, hogy jó lesz, és élvezni fogod”. Továbbra is kitartottam a véleményem mellett, utána viszont előhúzta az ütőkártyát: miattuk vagyok a hotelben, elhoztak magukkal, és ő ennyit megérdemel. Nem érdemelte meg, sem ő, sem pedig én, hogy rám erőszakoljon egy ilyen fontos dolgot. De megtörtént, és utólag már semmit sem tehettem. Akkor magamat hibáztattam, hiszen „önző vagyok, hogy nem akarom engedni neki”. Mostanra tisztában vagyok vele, hogy minden ilyen, és ehhez hasonló élmény kellett ahhoz, hogy mára az a független és erős nő lehessen, aki képes egészséges párkapcsolatra is.

A mostani páromat a szakítás után három hónappal ismertem meg. Én, aki azt vallottam, hogy hosszú barátság kell, hogy megelőzzön egy kapcsolatot, vele a harmadik randi után kérdés sem maradt bennem, hogy vele szeretnék lenni. Boldogabb vagyok, mint valaha voltam! Kezdetben az apróságok, amikkel meglepett, életidegenek voltak, de lassan megtanultam, hogy ez a természetes.

Közben vészesen közeledett az érettségi vizsga, és a továbbtanulási kételyeim sosem voltak ilyen nagyok. Azt gondoltam, hogy orvos leszek, majd szépen lassan megkérdőjeleztem minden képességemet, hogy el tudom-e végezni az egyetemet. A tanáraink kegyetlenül az arcunkba vágják, hogy semmire sem fogjuk vinni az életben, az osztálytársaimmal együtt, ha nem szedjük össze magunkat. Próbáltam felülkerekedni a kételyeiken a képességeimben, de az érettségi előtt pár héttel ez szinte lehetetlen volt. Teljesen belefeledkeztem a tanulásba, reggeltől estig a könyvtárban ültem hétvégén is, és minden energiámat feláldoztam az emelt biológia és emelt fizika érettségi oltárán. De megérte! A rengeteg belefektetett munka meghozta a gyümölcsét, június közepére ott álltam a kitűnő érettségi bizonyítványommal, és az egyetemi felvételi vizsgához szükséges négyszázhatvanhárom ponttal a kezemben. Júliusban kiderültek a ponthatárok, és az is, hogy a Szegedi Tudományegyetem, Szent-Györgyi Albert Általános Orvostudományi Karán folytatom a tanulmányaimat.

Az egyetem előtti nyár volt életem eddigi legjobb időszak. A barátommal, és a baráti körével megjártuk busszal Horvátországot és a Balatont, a családommal Szicíliát, a leendő egyetemista társaimmal a gólyatábor, kettesben a párommal a magyar hegyeket, és még fesztiválolni is eljutottunk. Feltöltődtem lelkileg, és testileg is, és úgy éreztem, hogy megtaláltam a helyemet és a célokat a világban.

Az egyetem elkezdésével ez csak még jobban fokozódott. A tanulmányi csoportom a második családommá vált, mindenkivel megtaláltuk a közös hangot, és végre úgy érzem, hogy egy olyan közösségnek lehetek a tagja, akiknél már a szüleimnek sem kell azt mondanom, hogy érettebb

vagyok a koromnál. Büszke vagyok arra, hogy már nem függök ennyire a párkapcsolatomtól, és nekem is lett saját baráti köröm. Az idő tényleg engem igazolt.

Megtanultam, hogy hibázni emberi dolog, elfogadni, hogy a rosszabb jegy nem tesz kevesebbé (ehhez nagyban hozzájárult az, hogy a forgalmi vizsgán autóvezetésből csak negyedik alkalommal mentem át). Már nem szeretnék senkinek sem bizonyítani, és megtanultam elengedni a megfelelési kényszeremet. Hazudnék, ha azt mondanám, nem számítanak a jegyeim, és megelégszem egy kettessel, de legalább ha már megtörtént, akkor nem szidom magamat utána hetekig.

Élettel tölt meg, hogy végre olyat tanulhatok, ami érdekel: a bonctermi gyakorlat a kedvenc órámá vált, az újraélesztéssel pedig beleláthatunk már a kézzelfoghatóbb orvostudományi tudásba is, a sejtbiológia, az orvosi kémia és az orvosi fizika mellett.

Sokáig nem tudtam megfogalmazni, hogy mi hiányzik az életemből, de mostanra rájöttem, és sikeresen felülkerekedtem rajta. A gólyatáborban megismerkedtem olyan felsőéves orvostanhallgatókkal, akik kinyitották előttem a világot, és bemutattak megannyi plusz elfoglaltságnak. Tagja lettem a Szegedi Orvostanhallgatók Egyesületének, aminek köszönhetően remélem a belgyógyászat, vagy sebészet gyakorlatot külföldön tölthetem majd el. Az Egyetemi Előkészítő Bizottság szervezőjeként már eljutottam különböző városokba, nyílt napokra, ahol leendő orvosoknak mesélhetek az eddigi tapasztalataimról, az érettségiről, és motiválhatok, irányt mutathatok nekik, hogy ők könnyebben megtalálják a nekik szánt utat. Ezek mellett elvégeztem egy fél éves kurzust, ami felkészített különböző kihívásokra, például asszertív kommunikációról, konfliktuskezelésről is tanultunk, úgyhogy február óta a Tanítsunk Magyarországot! program mentora vagyok. Hátrányos helyzetű gyerekeknek mutatjuk be a nagyobb városokat, tanulunk velük, és igazgatjuk az útjukat egy jó középiskola felé. Öt hetedik osztályos diákom van, és imádok velük dolgozni. Mindennek örülnek, mindent értékelnek, tényleg egy újabb színfoltot hoztak az életembe. Úgy érzem ki tudtam teljesedni, és azzal, ahol most tart az életem jelen pillanatban, meg vagyok elégedve.

A párkapcsolatom is magasabb szintre lépett, mert amikor elkezdtem az egyetemet rájöttünk, hogy amíg a gimnáziumba könnyen tudtam utazni busszal napi két órát, addig ez orvosi mellett esélytelen. Így történt, hogy október elején már költöztem is barátoméék családjához, akik felajánlották, hogy náluk lakjak. Furcsa belegondolni, hogy mekkora fordulatot vett az életem pár hónap alatt, hiszen áprilisban még azt sem tudtam, hogy mit szeretnék kezdeni az életemmel, fél évre rá pedig elköltöztem otthonról. A kapcsolatunk másfél év alatt hatalmasat fejlődött, és nem elég, hogy a lelki támaszai vagyunk egymásnak, de közben a legjobb barátom, a szerelmem, és a jövőbeli terveim szerves része is lett. Egy egész életnyi véletlen kellett ahhoz, hogy egymásra találjunk, és minden nap hálát adok azért, amiért így is lett.

Amikor elgondolkodtam azon, hogy mit szeretnék a jövőben, hogy hol látom magamat tíz év múlva, akkor azonnal az jutott eszembe először, hogy családot szeretnék, édesanya szeretnék lenni. Minden hónapban legalább egyszer elfog a kétség, hogy vajon a mai világban, hogyan tudunk majd elköltözni együtt, hogyan oldjuk meg a hitelt, vagy a lakbért, mert mire huszonöt éves korunkra mindketten befejezzük az egyetemet, még effektíve nem lesz semmi a kezünkben. Aztán ezeket a gondolatokat mindig elnyomom, mert a félelem nem uralhatja a mindennapjaimat. Hosszú utat tettem meg, és végre azt érzem, hogy révbe értem, ezért a jövőképembe egyelőre csak álmok és vágyak férnek. Szeretném, ha olyan helyen lakhatnánk, ahol állataink is lennének, és magunknak termelhetném meg a zöldségeket és a gyümölcsöket, miközben a gyermekeim körülöttem

futkároznának. Azért természetesen szeretnék orvos is lenni, és amikor ma apa megkérdezte tőlem, hogy lennék-e magánpraxisban, akkor arra jöttem rá, hogy én nem a pénzért leszek orvos. Az is motiváló természetesen, de ahhoz, hogy minél több embernek segíthessek, állami kórházban szeretnék mindenképpen elsősorban elhelyezkedni. Bevallom, hogy szeretném, ha javulna az egészségügy Magyarországon, úgyhogy azt sem tartom kizártnak, hogy valamikor majd megpróbálok nagyobb változásokat is elérni. Álmodok van bőven, de azt hogy mit hoz az élet, egyelőre még nem tudom. Amit viszont tudok az az, hogy amit eddig átéltem, és megtapasztaltam, megtanított arra, hogy nem szabad semmit feladnom, mert minden okkal történik, és ezek nélkül nem lennék az, aki vagyok.

“[...] Elolvadt a világ,
de a közepén
anya ül, és ott ülök
az ölében én.”

Zelk Zoltán - Este jó, este jó... versének utolsó versszakával szeretném lezárni ezt a rövid összefoglalót az életemről, hiszen ezzel is kezdődött minden. Ami sokáig átoknak tűnt, a versek, a mondókák, a gyerekdalok, amik elindítottak ezen az úton a bölcsőde felé, mára értelmet nyertek, és már tudom, hogy oka volt annak, hogy anyu így indított utamra. Ez lett az ugródeszkám az alföldi kisvárosból, ami olyan messzire röpített, amilyen nagyot álmodni mertem. Biztosat nem tudok mondani, de egy dolgot megígérhetek: továbbra is merek majd nagyokat álmodni!